

zezwoleń Ministra Zdrowia Publicznego i z zachowaniem warunków, w tem zezwoleniu zastrzeżonych. Zezwolenie to może być wydane na określony czas i na określoną ilość oraz może być każdej chwili cofnięte.

W aptekach substancje i przetwory, wymienione w art. 1, mogą być wyrabiane, przerabiane, wydawane oraz nabywane bez pozwolenia, określonego w ustępie poprzednim, jednakże tylko do celów leczniczych i z zachowaniem przepisów o prowadzeniu aptek, jak również specjalnie wydanych w tym przedmiocie przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 3. Zabrania się sprzedaży do celów spożycia eteru etylowego i jego mieszanin.

Przepisy, normujące wyrób, przywóz, przechowywanie oraz sprzedaż do celów przemysłowych i leczniczych eteru etylowego i jego mieszanin, zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

Art. 4. Do Ministra Zdrowia Publicznego należy nadzór nad produkcją i obrotem środków, określonych w art. 1 i 3. Przedsiębiorstwa i zakłady, korzystające z pozwoleń, przewidzianych w art. 2, są obowiązane na żądanie Ministra Zdrowia Publicznego do składania sprawozdań i wogóle udzielania informacji, dotyczących wytwarzania, obiegu i spożycia środków określonych w art. 1 i 3.

Art. 5. Organy Ministerstwa Zdrowia Publicznego mają prawo dokonywania rewizji przedsiębiorstw, zakładów i wogóle miejsc, w których są produkowane, przetwarzane lub przechowywane substancje i przetwory, wymienione w art. 1, jak również badania ksiąg handlowych i dokumentów przedsiębiorstwa. Nadto w celu wykrycia bezprawnego wytwarzania, handlu i zużycia powyższych środków organy Ministerstwa Zdrowia Publicznego mogą dokonywać rewizji i w innych lokalach w asystencji policji i przy odpowiednim zastosowaniu przepisów dzielnicowych ustaw postępowania karnego.

Art. 6. Przywóz i wywóz zagranicę substancji i przetworów, określonych w art. 1, może nastąpić tylko przez urzędy celne, specjalnie oznaczone przez Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Winny naruszenia przepisów art. 3 oraz przywozu z zagranicy, przechowywania dla zbycia lub wytwarzania opium surowego, leczniczego, opium do palenia, wyciągu z opium (ekstrakt), morfiny i innych alkaloidów opium (z wyjątkiem kodeiny), ich soli i pochodnych, kokainy, jej soli i pochodnych oraz tych substancji i przetworów z pośród wymienionych w części drugiej art. 1 i art. 3, które będą uznane przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego za szczególnie niebezpieczne, jak również bezprawnego umożliwienia innym użycia tych środków, jeżeli czyn przestępny wywołał lub mógł wywołać następstwa szczególnie szkodliwe, a sprawca mógł to przewidzieć, lub jeśli przestępstwo spełniono z chęci zysku — będzie karany za występki więzieniem od trzech miesięcy do lat pięciu, z czem można połączyć grzywnę do dziesięciu milionów marek. Surowsze postanowienia innych przepisów pozostają w mocy. Usiłowanie i udział ulega karze narówni z dokonaniem.

Jeżeli winowajca ma prawo zajmowania się leczeniem lub zawodem aptekarskim, będzie, prócz tego, pozbawiony powyższego prawa na czas nie niższy lat trzech lub na zawsze.

Jeżeli winny dopuścił się przestępstwa przy wykonywaniu innego zawodu lub przemysłu, może być pozbawiony odnośnych praw na czas od roku do lat pięciu.

Art. 8. Winny innego naruszenia postanowień niniejszej ustawy lub przepisów, na jej podstawie wydanych, (o ile czyn w myśl innych przepisów nie ulega karze surowszej) będzie karany za występki więzieniem od dwóch tygodni do jednego roku i grzywną od pięćdziesięciu tysięcy do pięciu milionów marek lub jedną z tych kar.

Tej samej karze podlega użycie w towarzystwie środków, określonych w art. 7.

Art. 9. Nieprawne posiadanie środków, wymienionych w art. 1, pociąga zawsze za sobą konfiskatę tych środków. W przypadkach, przewidzianych w art. 7 i 8, konfiskatę orzeka właściwy sąd, lecz do chwili uprawomocnienia się wyroku należy dokonać zajęcia odnośnych przedmiotów. Przedmioty skonfiskowane oddaje się do dyspozycji władz sanitarnych.

Art. 10. Przepisy dzielnicowe o łagodzeniu i zamianie kary nie stosują się do przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie.

Na obszarze b. dzielnicy austriackiej sąd wymierzy zamiast kary więzienia karę ścisłego aresztu.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Zdrowia Publicznego i Sprawiedliwości w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego: *Bujalski*

Minister Sprawiedliwości: *Sł. Nowodworski*

560.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 lipca 1923 r.

w przedmiocie wymiaru i poboru państwowego podatku gruntowego za rok 1923 od gruntów użytkowych i lasów, położonych na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków grun-

towych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 505) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Przypadająca na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego na poszczególne powiaty ogólna suma państwowego podatku gruntowego (art. 6 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich—Tom V Ros. Zb. Pr. wyd. 1903 r.) zostaje określona, poczynając od 1 stycznia 1923 r. w przeciętnych wysokościach, ustalonych z każdej dziesięciny gruntów, w następującej tabeli:

Tabela przeciętnej wysokości podatku gruntowego.

№ kolejny	Nazwa powiatu	Z jednej dziesięciny gruntów uprawnych, łąk, ogrodów i sadów	Z jednej dziesięciny lasów i pastwisk
1	Białostocki	10.000	2000
2	Bielski	8.000	1600
3	Sokólski	8.000	1600
4	Grodzieński	8.000	1600
5	Wołkowyski	8.000	1600
6	Nowogródzki	10.000	2000
7	Stonimski	7.000	1400
8	Dzieśnieński	9.000	1800
9	Brasławski	8.000	1600
10	Lidzki	9.000	1800
11	Wołożyński	7.000	1400
12	Wilejski	7.000	1400
13	Duniłowiczowski	9.000	1800
14	Kossowski	6.000	1200
15	Baranówicki	7.000	1400
16	Nieświeski	11.000	2200
17	Stołpecki	9.000	1800
18	Brzeski	6.000	1200
19	Kamień-Koszyrski	5.000	1000
20	Sarnecki	6.000	1200
21	Łuniniecki	6.000	1200
22	Piński	5.000	1000
23	Prużański	6.000	1200
24	Kobryński	6.000	1200
25	Drohiczynski	6.000	1200
26	Włodzimierski	8.500	1700
27	Horochowski	8.500	1700
28	Lubomliński	6.500	1300
29	Kowelski	6.500	1300
30	Krzemieński	16.000	3200
31	Dubnieński	16.000	3200
32	Równieński	13.000	2600
33	Ostrogski	16.000	3200
34	Łucki	10.000	2000
35	Wileński	8.000	1600
36	Oszmiański	8.000	1600
37	Święciański	6.000	1200
38	Trocki	8.000	1600

§ 2. Do płacenia podatku gruntowego pociągnięte być mają wszystkie grunta użytkowe uprawne, ogrody, sady, łąki, pastwiska i lasy, znajdujące się

w powiecie i położone poza obrębem miast i miasteczek, z wyjątkiem wymienionych w art. 5 ustawy o podatkach bezpośrednich i w ustawie o powinnościach ziemskich.

§ 3. Ogólną sumę państwowego podatku gruntowego, wyznaczonego na powiat (§ 1) rozkłada komisja repartycyjna na poszczególne własności z uwzględnieniem przepisów ros. ustawy o powinnościach ziemskich, jakoteż przepisu art. 15 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich, oraz ros. przepisów prawa o włościanach (Zb. praw. ros. z 1903 r. Tom IX dział II).

§ 4. Na każdy powiat ustanawia się komisję repartycyjną do podatku gruntowego, składającą się: z naczelnika miejscowego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych, jako przewodniczącego i z sześciu członków powołanych z grona płatników podatku przez Dyrektora Izby skarbowej na wniosek naczelnika urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w porozumieniu z miejscowym starostą powiatowym: trzech członków ma być powołanych z liczby płatników większej własności i trzech — mniejszej własności. W takiej samej ilości i w ten sam sposób należy powołać zastępców członków komisji. O dniu posiedzenia członkowie komisji winni być zawiadomieni pisemnie przez przewodniczącego przynajmniej na trzy dni przed posiedzeniem.

§ 5. Dla prawomocności postanowień komisji potrzebna jest obecność, oprócz przewodniczącego, dwóch członków lub ich zastępców, a w szczególności jednego od większej i jednego od mniejszej własności. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 6. Skargi na postanowienia komisji płatnicy mogą podawać do właściwej Izby skarbowej w ciągu miesiąca od dnia obwieszczenia przez Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych o ukończeniu repartycji podatku i o rozesłaniu nakazów płatniczych. Podanie skargi nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku. Skargi rozstrzyga ostatecznie dyrektor Izby Skarbowej.

§ 7. Postanowienia art. 2, 9, 10, 12, 13 i 14 powołanej ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 505) mają moc obowiązującą na obszarze wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Termin płatności podatku za I półrocze roku 1923 ustanawia się na czas od dnia 15 sierpnia do dnia 15 września 1923 r.

Podatek za II półrocze 1923 r. ma być płacony w czasie od dnia 15 października do dnia 15 listopada 1923 r.

Oddzielny dodatek do podatku gruntowego, obowiązujący płatników wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r., ma być płacony w tych samych wyżej wskazanych terminach.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *Głębicki*

Minister Skarbu: *H. Linde*